

Menighets- NYTT

fra Vennesla frikirke, **nr. 1 2022**

For så høyt
har Gud elsket verden
at han ga sin Sønn, den enbårne,
for at hver den som tror på ham,
ikke skal gå fortapt,
men ha evig liv.

Johannes 3:16

Pastoren har ordet

Temaet jeg er forespeilt i dette nummeret av bladet er «vår» og «påske», ord som vitner om en ny begynnelse. Det er tiden da det som har ligget som dødt i jorden våkner til liv. Våren er håpets årstid, hvor vi blir minnet på at det som spirer frem skal gi frukt og avling til høsten.

Når dette går i trykken er det to uker siden Russland invaderte Ukraina, og dette preger nyhetsbildet. Vi er nok en gang vitne til at tilværelsen og vårt syn på verden kan snu på 1-2-3. Det som én dag virker fullstendig usannsynlig, blir på timer og dager realistiske scenarier.

I slike perioder minnes jeg ekstra på Bibelens profetier om de siste tider, om kriger som skal komme og at Jesus skal komme tilbake for å hente oss som tror – ja, at verdenshistorien går mot sin slutfase.

Nå har vi levd i et Europa som stort sett har opplevd fred i flere tiår, og profetier om krig og nød har virket unødig skremmende, en arv fra en svunnen tid. Samtidig har vi møtt mennesker på flukt, fra nettopp krig og nød. De kan oppleve at profetiene gir håp, fordi de vitner om at Gud ikke har mistet oversikten, men kjenner deres trengsler. At Jesus kommer tilbake er ikke ment som en trussel, men et håp

om utfrielse for de som tar sin tilflukt i Ham. I slike tider blir vi minnet på at vi fortsatt er mennesker som har behov for en frelser.

Du skal vite at Gud fortsatt har oversikten. Ingenting overrumpler Gud. Om det stormer rundt deg, er Jesus Klippen som står fast – gjennom alt!

Og samtidig som vi bærer på håpet om utfrielse, skal vi fortsette kampen for det gode så lenge vi er her. Vi ber om fred, og vi gir rikelig til de som trenger hjelp.

Om verdens ledere ikke klarer å komme til enighet om fred, inviterer Gud enhver til å gjøre opp med Ham, så vi kan ha fred med vår Skaper.

Kom, la oss gjøre opp vår sak! sier Herren.
Om syndene deres er som purpur,
skal de bli hvite som snø,
om de er røde som skarlagan,
skal de bli hvite som ull.
Jesaja 1,18

Frykt ikke, men gjør opp din sak med Gud, og vær et vitne om Hans godhet – gjennom alt!

Vennlig hilsen Tor Michal Kinn

Nytt fra Eldsterådet

Presentasjon av Rolf Bjarne Eriksen

Vi spurte den nye eldsterådslederen vår om han kunne fortelle litt om seg selv, og skrive en hilsen fra eldsterådet til Menighetsnytt. Mange kjenner ham nok godt fra før, men her er det han skriver:

Jeg er 43 år, gift med Marianne og vi har tre barn: Maria, Miriam og Andreas. I hele oppveksten har jeg fått Guds Ord forkynt av de jeg har hatt rundt meg, så jeg har vært en kristen hele livet. Min bestemor, Tonny Eriksen, hadde ei barneforening som jeg var med i så langt tilbake som jeg kan huske. Vikeland bedehus var en viktig del av ungdomsårene, selv om jeg nok brukte messtparten av fritiden i Vindbjart.

Allerede som 16 åring ble jeg sammen med Marianne, og hun tok meg med på Junior der jeg ble med som leder. Og der ble jeg i

mange gode år. Det var en fantastisk tjeneste å få lov til å være sammen med ungdom. Opplevelsen av å stå i et arbeid som menigheten så på som viktig, og samtidig bli sett av de eldre lederne som var med, betydde svært mye for en ung og litt usikker gutt. I ettertid ser jeg at den tjenesten har vært viktigere for meg enn for de jeg gjorde en tjeneste for. Her fikk jeg lov til å utvikle meg og samtidig bli kjent i en større del av menigheten. Det var ikke menigheten som trengte meg – det

var jeg som hadde behov for den tjenesten – og den har vært med å bevare og styrke meg i troen.

Jeg ser på det med givertjeneste på samme måte – Herren trenger ikke mine penger. Han har skapt ALT og mangler ikke ressurser. Det er jeg som trenger å gi, det er for å bevare mitt hjerte på rett sted at vi har givertjeneste. Vi gir jo bare tilbake en liten del av de gavene vi allerede har fått av Herren.

Fra nyttår har jeg overtatt rollen som leder av eldsterådet. Er jeg skikket til å være leder av eldsterådet? Det kjennes ikke sånn ut. Men så må jeg hvile i at Herren kan utruste, og Han skal lede oss i ferdiglagte gjerninger. Vi er også et sammensveiset eldsteråd som står sammen. Med god hjelp fra dem så tror jeg vi sammen skal gjøre så godt vi kan.

Men, vi trenger forbønn. Be mye for oss!

Bibel og bønn!

2. Tim 3:16-17

Hver bok i Skriften er innblåst av Gud og nyttig til opplæring, tilrettevisning, veiledning og oppdragelse i rettferd, så det mennesket som tilhører Gud, kan være fullt utrustet til all god gjerning.

Guds Ord er Sannhet og vår rettesnor i livet. Det er på Ordet vi bygger vår tro og vår menighet. I vår tid stilles fremdeles spørsmålet «Har Gud virkelig sagt ...» Vi som kristne og som menigheter blir utfordret på hva Bibelen sier, og jeg tror ikke det kommer til å bli mindre av det.

Jesus ble også fristet, og han svarte: «Det står skrevet ...»

For at vi skal kunne følge vår Herres eksempel må vi vite hva som står skrevet, og bruke tid i bønn.

I eldsterådet jobber vi med tre søyler i menigheten: Gudstjenesten, Virkegreinene og Grupper. Hver av søylene har sin unike funksjon, og vi tror de er viktige elementer i det å bygge menighet. Gjennom disse søylene ønsker vi at Guds Ord skal forkynnes, og at det skal inspirere hver enkelt

til en tettere relasjon med Jesus. Vi ber jo «*Gi oss i dag vårt daglige brød*», og Jesus sier «*Jeg er livets brød*»

Så kan vi ikke gjøre alt på en gang, og vi har hatt - og kommer til å ha - fokus på ungdom. Forskning viser at de aller fleste tar valget før de fyller 20 år. Der har vi som menighet en viktig rolle sammen med foreldrene.

Til slutt vil jeg hilse dere med noen ord fra Herren:

2. Mos 14: 14

Herren skal stride for dere, og dere skal være stille.

Sal. 2:11

Tjen Herren med ærefrykt, gled dere og skjelv for ham!

Fil. 4:4

Gled dere alltid i Herren! Igjen vil jeg si: Gled dere!

I går, i dag i morgen

Påske 2022

Det utenkelige har skjedd, det er krig i Europa, igjen!

Jeg er født i 1955, del av en etterkrigs-generasjon som vokste opp med en klar

forståelse av at dette aldri kom til å skje mer. Vi hadde endelig lært at krig ikke løser problemer, men bare skaper nye, og kun betyr lidelse og død for så mange.

Krigen hørte til i historiebøkene i hele skoletiden, grufulle sort-hvitt bilder fra utbombede byer, London, Berlin, Stalingrad, vår egen Narvik, og ikke minst de skrekkelige bildene fra Hiroshima og Nagasaki i Japan etter atombombenes inn-tog i historien. Aldri mer skulle dette skje på vårt kontinent, ondskapen, personifisert med Hitler og alt hans vesen, var endelig beseiret. Nå så vi framover, optimismen var stor, og alle skulle få en bedre framtid.

Slik har det da også utviklet seg for min generasjon, iallfall i vår del av verden.

Hvilket eventyr vi har vært med på, teknologisk, økonomisk og materielt. Det er et kvantesprang fra mine guttedager på 50- og 60 tallet, til mine noe eldre dager i dag, 60-70 år senere.

”Se, vi går opp til Jerusalem.” - Hva skal vi der? Påskefortellingen om Jesus er også en fortelling om ondskap, om mennesker som avviser sannhet og rett, og veksler det inn i løgn og lidelse for andre. Sigrid Undset sa en gang at ”nye forandrer seg, men menneskets hjerte er til alle tider det samme.” Det tror jeg er en riktig observasjon.

Ondskapens problem opptar oss alle i like stor grad i dag som i alle generasjoner før oss. Hvorfor handler vi på måter som bevisst påfører våre medmennesker lidelse og død? Hvorfor gjør Putin og hans venner dette mot Ukraina og Europa i dag?

Hvorfor gjør du og jeg vonde ting mot hverandre? Jeg har heller ikke et godt nok svar, jeg vet ikke. Jeg vet bare at jeg har det i meg, til felles med alle mennesker, til alle tider. Derfor tar jeg også denne påsken turen opp til Jerusalem, til høyden i utkanten av byen der det en gang ble reist tre kors. Jeg står der sammen med romerske soldater, jødiske ledere, mange kvinner, Jesu egen familie, og ser på dette plagede og knuste mennesket som henger der midt mellom to røvere.

Tilsynelatende har han tapt kampen. Verre nederlag kan knapt tenkes.

Det er mørkt, det er natt, det er bare vondskap. Men så kom morgenen, natta ble til dag, solen sto opp, lyset strålte fram.

Ja, så kom morgenen. Fortellingen om Jesus er fortellingen om det store oppgjøret mellom lys og mørke, godt og ondt, frelse og fortapelse. Min frelse, min nåde.

Gudsriket i verden er et rike, ikke av denne verden, ikke med ledere og militære hærer, men et rike bestående av enkle mennesker som ønsker å virkeliggjøre drømmen om fred, frihet og vennskap. Dette døde Jesus for, og tragisk nok dør mange også i dag for denne drømmen.

Men morgenen kom! Død, hvor er din brodd, død, hvor er din seier?

God påske! John Terje Ruenes

ECHO- et tverrkirkelig samarbeid

En messenger i september førte til en kaffikopp på Fabriken mellom Dagrund C. Strandberg og Anne Sofie K. Førde der drømmer om et tverrkirkelig samarbeid for og med ungdommer i bygda ble delt. Vi kjente begge lyst til å være med å gi ungdommene våre ei bærekraftig tro inn i livet, og en opplevelse at det å være en kristen er et godt valg. I vår egen ungdom ligger mange gode minner om ulike arrangementer vi var med på som hjalp oss i å bli kjent med Jesus og vokse i troa. Dette ønsker vi å gi videre.

Vennesla kommune er ei bygd med mye ungdomsarbeid. Både idrett, kultur og kristne aktiviteter.

Så muligheten for ungdommer flest er at de har anledning til å være sosiale og finne sin

aktivitet.

To år med korona og nedgang i ungdomsarbeid nasjonalt sett har trigget oss til å satse på noe stort for ungdommene.

Dette gjelder rett og slett en nystartet ungdomskonferanse som skal foregå 29.-30. april. Denne konferansen har fått navnet Echo. Navnet kom ut av en brainstorming med ungdommer og tanken bak navnet var at vi ønsker å være et ekko av Jesus. Tema denne gangen blir "Avtrykk."

Echo er et tverrkirkelig arrangement der Fildelfia, Frikirka, OKS, Norkirken og Den norske Kirke er representert. Ungdomsledere og noen ungdommer fra hver menighet har vært samlet flere ganger og planlagt sammen. Helgen vil inneholde konsert med Lisa Børud, møter,

for ungdom

seminarer, aktiviteter, kafé, bilrebus og mye mer. I år ønsker vi å samle Venneslas ungdommer i den nye kirka som skal stå klar i løpet av våren til ei spennende, minnerik og gøy helg.

Planen er at dette skal være en årlig konferanse for alle ungdommer i Vennesla. Alderssegmentet vi ønsker å nå er ungdommer og unge voksne mellom 15-30 år. Dette skal være et tilbud der alle er velkomne, og selvfølgelig er det rusfritt. Det vil være mange trygge voksne til stede som bryr seg om ungdommer og som ønsker å være sammen med dem.

Vi ønsker å sikte høyt og ha et profesjonelt nivå på de ulike aktørene vi skal samarbeide med, og av den grunn er vi avhengig av gaver og sponsormidler. I år har vi fått midler av Sparebanken Sør og Kontakten, og er utrolig

takknemlige for det.

Samarbeidet mellom ungdomslederne i bygda har vært utrolig inspirerende. Vi kjenner at vi har et felles mål og det har vært fint. Vi ønsker alle å gi Jesus til ungdommen. Å få snakke sammen og bli kjent på tvers av menighetene, gjør at terskelen for å arrangere andre ting for ungdommen sammen blir lettere etter dette. I planleggingen av denne helga har det å spille på hverandres kvaliteter og bruke alles ressurser samlet vært viktig og veldig givende. Be gjerne for ungdommen i bygda vår og for dette arbeidet.

På vegne av Echo
Dagrun Caroline Strandberg og Anne Sofie K.
Førde

I dette nummeret har vi med et dikt av en av menighetens medlemmer: Klaus Lia.

Hvis det er flere som har noe de vil dele med Menighetsnyttts lesere,
kan det sendes til: ingerheleneengedal36@gmail.com

Livets gåte

Han som kjenner fuglens flukt
og dens vingeslag.

Av Ham vi mottar trøst og tukt
og nåde ny hver dag.

Stundom kjennes dagen grå,
mørket senker seg.

Ofte vi da spørre må:
Hvorfor denne vei?

Hvorfor smerte, hvorfor nød
her på denne jord?

Hvorfor rammes vi av død
når så trygt vi bor?

Vi får ikke alltid svar
når vi ber og ber.

Vi undres om Han glemt oss har,
om Han oss ikke ser.

Men det vi ikke skjønner nå
og det vi ikke vet

Om tukt og trøst Han lar oss få
er gitt i kjærlighet.

Vår Far vet hva vi trenger til
når vi ber til Ham.

Han oss gjerne lede vil
helt til Himmelen fram.

I evighetens perspektiv
er vår tid så kort.

Som et pust i gress og siv
svinner tiden bort.

Så løft da blikket, se mot sky
der hvor fuglen flyr.

Bakom natt er dagen ny
håpets morgen gryr.

Vi toger gjennom Himmelens port,
billetten er betalt
av Jesus som vår synd tok bort
den gang han sonet alt.

Klaus Lia

Min salme

Av Jørgen Nygård

Det siste året har jeg bodd 2000 km hjemmefra i en militærleir i hjertet av indre Troms. Dette har vært en ny situasjon for meg, og da har troen på Gud vært det viktigste jeg har hatt med meg i bagasjen. Både når det kommer til å møte nye mennesker som jeg skulle bo med, og på hvordan jeg gikk inn i nye situasjoner som soldat.

Jeg var veldig heldig som hadde hørt om Soltun Soldatheim på Setermoen. Dette ble min menighet i fjor. Her fikk jeg hvile og koble av i helgene med god mat, nye gode venner, og møter.

Det er nettopp det med hvile som var viktigst på soltun. Man kunne hvile i troen, med tyil, usikkerhet, uro og problemer som livet i grønt måtte ha. I sangen Nådepuls av filadelfiakirken står det: "jeg takker for, at jeg får hvile, inntil deg hvor hjertet slår". Det er godt å kunne hvile i troen og vite at gud er med uansett hvor mye det blåser, hvor kaldt det er, hvor trøtt og sliten jeg er eller hvor mange mygg som måtte være.

Her er jeg Gud
Med mine byrder Jeg kommer nå
Med mine sår
Du har jo sagt
At jeg kan hvile
Inntil deg
Hvor hjertet slår

Ditt hjerte slår i meg
Din nådepuls
Ditt liv i meg

Du er min Far
Du er min Frelser
Et håp som står,
Der tvilen rår
Jeg takker for
At jeg får hvile
Inntil deg
Hvor hjertet slår

Ditt hjerte slår i meg
Din nådepuls
Ditt liv i meg

La din nådepuls
Være rytmen i mitt liv

Jeg takker for
At jeg får hvile,
Inntil deg
Hvor hjertet slår

Påskehilsen

fra Julie og Henriette Våge Mjåland

To fine jenter skal si litt om hva påsken er for dem. Vi begynner med å spørre om hvorfor vi feirer påske?

Julie (6) sier at det er fordi Jesus døde på korset. Dette er viktig å minne hverandre på i påska. Henriette (3) sier at de får påskeegg med sjokolade i.

Hva pleier dere å gjøre i påska da?

Julie sier at de reiser enten på hytta til Mor, eller til sin egen hytte på Våge på Sotra. Henriette sier at de pynter også med gul påskepynt.

Julie forteller at i fjor laget de en påskepynt med korset og grava. Det kunne hun godt

tenke seg å lage i år igjen. På bildet kan vi se den flotte påskepynten!

Vi ønsker disse to fine jentene, og alle barn som leser dette, en riktig god påske med påskeegg, godteri, koseturer, påskepynt og ikke minst historien om at Jesus døde på korset.

Signelill Granås

Jesus - vår stedfortreder!

Året er 2009. Jeg er på Ungdom i oppdrag sin base på Grimerud gård utenfor Hamar. Sammen med meg er en flott ungdomsgjeng fra Vennessla Frikirke. Vi skal på Mission adventures. Misjonstur til Latvia. Vi er nå på leir på Grimerud for å bli klare for utreisen. Leiren var åndelig påfyll og å lære litt om det vi skal være med på. Hver formiddag og kveld var det møte. Ungdommene våre synes ofte møtene var lange og ikke alltid like givende. Men en av kveldene skjedde det noe som fanga deres oppmerksomhet. Og min, noe som gjør at jeg fortsatt husker dette godt snart 13 år senere.

Vi hadde nettopp hatt en bønnevandring. Der hadde vi blant annet hatt muligheten til å skrive ned noen gale ting vi hadde gjort – synder – på en lapp og hengt disse på et kors. Mot slutten av vandringen ble disse lappene tatt ned fra korset og lagt i en brun sekk. Ikke lenge etter ble en mann ført inn i salen vi satt i. Og salen var plutselig omgjort til en rettsal!

Så fikk denne mannen høre at alt det som lå i sekken var alt det gale vi i salen hadde gjort. Enten måtte alle vi bli dømt eller han. Da sa han at han kunne ta straffen vår. Deretter dro de ham med seg ut. Og alle fulgte med. De bandt denne mannen opp

på et kors og satte det opp. Det hele ble veldig levende. En veldig illustrasjon som vekket oss alle opp for hva Jesus egentlig har gjort for oss.

Jesu død på korset er helt avgjørende for vår kristne tro. Jesus sa selv at han kom for «å gi sitt liv som løsepenge for mange» (Mark 10,45), og han beskrives som «Guds lam som bærer bort verdens synd» (Joh 1,29). Jesu død var en offerdød for menneskehetens synd, og: «I ham har vi friheten, kjøpt med hans blod, tilgivelse for syndene» (Ef 1,7). Gjennom Jesu død har vi fått en forsonet relasjon med Gud selv.

Men hvorfor ble det krevd straff? Hvorfor kunne ikke Gud bare tilgi og gi blaffen i det å straffe? Et svar finner vi i Romerbrevet:

«Alle har syndet og mangler Guds herlighet. Men ufortjent og av hans nåde blir de kjent rettferdige, frikjøpt i Kristus Jesus. Han har Gud stilt synlig fram for at han ved sitt blod skulle være soningsstedet for dem som tror. Slik viste Gud sin rettferdighet. For han hadde tidligere i tålmodighet holdt tilbake straffen for de synder som var begått. Men i vår tid ville han vise sin rettferdighet, både at han selv er rettferdig, og at han kjenner den rettferdig som tror på Jesus.» (Rom 3,23-26)

Jesus er vår stedfortreder. Det vil si at han tok den straffen vi skulle hatt. Alle har syndet og ja, vi synder fortsatt. Men ufortjent og av hans nåde blir vi kjent rettferdige, frikjøpt i Kristus Jesus.

Jesus døde for mine og dine synder. Han ble skyldig i mitt sted. Han tok det begeret jeg skulle hatt, slik at mitt beger er tomt. Mine synder er skjult i Jesus. På grunn av Jesu blod har vi friheten.

En opplevelse fra 2009 minnet meg om hvor fantastisk en Gud vi har! Han sendte sin eneste sønn til jorda for å dø i mitt sted. For at hver den som tror, ikke skal gå bortapt, men ha evig liv!

Geir Ove Bakken

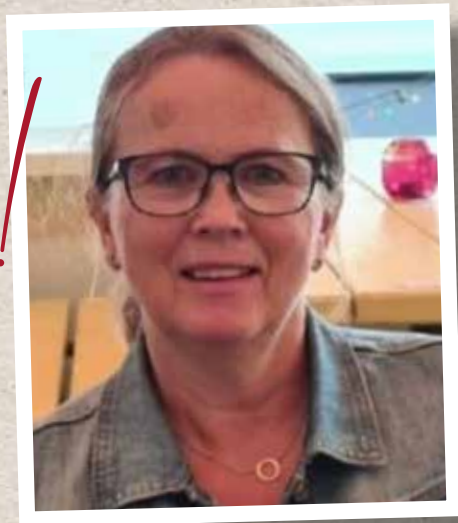
Min troshistorie!

Dette er første artikkel i noe som jeg håper kan bli et fast innslag i Menighetsnytt: Min troshistorie. Gjennom å fortelle om egen tro og hvordan den har preget livet kan vi dele erfaringer om tro og tvil. Vi er alle forskjellige, vi har ulike opplevelser og erfaringer gjennom livet som kristne. Gjennom å dele glimt av dette kan vi bli bedre kjent. Noen vil kanskje kjenne seg igjen og tenke at "sånn har jeg det også", kanskje vi kan gi trøst, kanskje vi kan inspirere hverandre. Det kan være litt "skummelt" og det kan koste litt å dele såpass personlige vitnesbyrd. Nå hiver jeg meg utpå og starter selv, så håper jeg at flere av dere som leser kan være med og dele litt fra deres egen troshistorie i senere utgaver. Som utgangspunkt bruker jeg spørsmål utarbeidet av Leif Gunnar Engedal og Jens-Petter Jørgensen, fra innføringsheftet "Min troshistorie".

1. Hva kjennetegner ditt personlige trosliv slik det er nå?

Dagene fylles av mange ting, og det er ikke alltid like enkelt å prioritere hva som er viktig. Et uttrykk jeg bærer med meg fra barndommen av er "De fire B-er", fire nødvendige bestanddeler i kristenlivet: Bibel, bønn, brødsbrytelse og brorskap". Min mann og jeg bruker LOGOS bibelleseplan, den er god å ha når vi leser dagens bibeltekst (nesten) hver kveld. Så blir kveldsbønnen kortere eller lengre etter som hvor trøtt jeg er, men uansett er Vår Far med i bønner. Det er mange mennesker og hendelser som det er godt å kunne legge fram for Gud. Det å legge noe i Hans hender gir en trygghet og et håp i vanskelige tider. Og heldigvis er linjen åpen hele døgnet, så det går noen bønner både nå og da, nokså fragmenterte og uferdige, men jeg tror at Gud hører likevel.

Brødsbrytelse og brorskap har nok ikke fått så

stor plass som det burde. Mye på grunn av pandemien, som har gjort at gudstjenester og nattverd ikke har kunnet gjennomføres slik vi er vant til. Men også fordi vi for tiden ikke er med i en bibelgruppe/cellegruppe.

2.Hvordan kom du til tro?

Jeg ble født inn i en kristen familie, de var aktive i Moss Frikirke. Jeg har ikke noen dato eller en hendelse hvor jeg kan si at der og da kom jeg til tro. Jeg vokste inn i troen, og har vært kristen hele livet.

3.Hva kjennetegner det trossmiljøet du vokste opp i?

Moss Frikirke var en av de største menighetene i Den Evangelisk Lutherske Frikirke. Det var en aktiv menighet med mange virkegrener. Selv begynte jeg på søndagsskole, var med i Pikeforening og gikk på religionsskole fra og med 4. eller 5. klasse og til konfirmasjonen. Jeg gikk på Junior og var med i ungdomskoret. Det var nokså strengt, for eksempel ble kino, dans og kortspill ansett som syndig. Det vil si, det var ikke nødvendigvis synd i seg selv, men tenk på alt det kunne føre med seg - det var "Verden", og den skulle ikke vi være lik. Slik jeg oppfattet det var de fleste i menigheten nøysomme og nøkterne mennesker med sterk

moral og et ordentlig og ryddig liv. De fleste var nok det vi i dag vil kalle "vellykkede". Det var klare rammer for livet, og ganske store forventninger til å bidra i menigheten.

Hver gang det var nattverd, var det frie vitnesbyrd etterpå. Da var det ofte de samme som reiste seg og sa noe, og av og til var det en kvinne som talte i tunger. Det syntes jeg var skummelt og litt ubehagelig å høre på. Sang og musikk stod sterkt, det var to-tre kor i menigheten og god salmesang på gudstjenestene.

4.Hvordan var barndomshjemmet ditt?

Begge mine foreldre kom fra kristne hjem. Farfar var eldste i Drammen Frikirke, og morfar var organist og korleder i Moss Frikirke. Begge foreldrene mine var søndagsskolelærere. Vi hadde ikke bil, så hver søndag gikk vi først til "Søndagsskolehuset" kl. 9.30, før hele familien gikk til gudstjeneste i kirken som lå i Moss sentrum ca 2 km unna. I ettertid har jeg fått høre at det faktisk var et vitnesbyrd for andre, det at mor, far og fire barn trofast gikk til gudstjeneste hver søndag.

Mor leste alltid et stykke fra barnebibelen før vi la oss, og så ba vi aftenbønn. "Nu lukker seg mitt øye, O Fader i det høye, i varetekt meg ta. Fra synd, fra sorg, fra fare, din engel meg bevare, som ledet har min fot i dag."

Barndomshjemmet var trygt og godt, preget av kjærlighet og omsorg, men også ganske strengt. Jeg ville gjerne vært med venninner på kino, men det fikk jeg ikke lov til. Og å begynne med idrett, eller ballett som en skolevenninne drev med, kom ikke på tale, det fikk være nok med det vi var med på av aktiviteter i menigheten. Vi vokste opp med mye sang og musikk, fortrinnsvis klassisk, vi hadde mange bøker og alle fire barna ble oppfordret til å bruke evnene våre og skaffe oss en god utdanning.

5.Hvilken plass har åndelige erfaringer og kriser hatt i utviklingen av troslivet ditt?

Da jeg var i tenårene, hadde jeg ikke lyst til å være kristen, men ville prøve å være som andre; røyke, banne, osv. Men jeg fikk det ikke til. Jeg ble full av dårlig samvittighet, og følte at Jesus så sørgmodig på meg og sa: Du kan ikke leve uten meg. Og det var jo sant.

I voksen alder har jeg ofte kjent på følelsen av å ikke strekke til, ikke være en god nok kristen. Jeg vil så gjerne prestere, gjøre meg fortjent til å være et Guds barn. Og jeg tenker at jeg får ikke til å tro. Jesus preger ikke livet mitt slik han skulle. Da har jeg fått hjelp av andre, det kan være gjennom bibelgruppa, forkynnelse, sangtekster eller samtaler med mannen min. Og de har vist meg at det er ikke jeg som skal få til troen, det er Jesus.

6.Hva slags bilde har du av Gud?

Som barn tenkte jeg på Gud som en gammel mann med hvitt skjegg. Nå vet jeg ikke, men det er ikke så viktig. For meg er Gud den som har skapt alt, både himmel og jord. Gud er vår Far.

7.Har du hatt viktige forbilder med hensyn til kristen tro og liv gjennom livet?

Mormor var et forbilde. Hun hadde dårlig helse de siste årene hun levde, men hun var en aktiv forbeder. Hun hadde en lang liste med mennesker som hun ba for hver dag. Og min mor er også et forbilde. Hun har alltid hatt stor omsorg og hjerte for andre mennesker. Hun ser muligheter til å vise godhet og nestekjærlighet i dagligdagse situasjoner. Helsa svikter nå, men hun sier "du kan gå i de gjerninger som Gud har lagt ferdig, noen ganger behøver du ikke engang å gå, for de kommer på døra di".

8.Har du hatt spesielle medvandrere på troens vei?

Jeg har vært med i bibelgrupper gjennom store deler av mitt voksne liv, og de har vært gode å dele tanker, tvil og tro med. Dessuten har vi en flott vennegjeng der vi også kan snakke om troen vår.

9.Hvilke lengsler og forventninger har du for ditt trosliv i årene som ligger foran?

Jeg håper og tror at jeg skal få leve resten av livet som et Guds barn. At jeg kan hvile i det, og at jeg også kan være med og bidra i Guds rike der hvor jeg er.

Inger Helene Engedal

Danmarkstur med Junior 2022

Da blir det Danmarkstur med Junior igjen. For 21. gang arrangerer Junior tur til Danmark.

Turen går til leiren i våre hjerter; Bogensholmleiren. Leirstedet ligger i Ebeltoftvig, på østkanten av Jylland.

Det var i 1979 at Junior for første gang arrangerte Juniortur til Danmark.

Da var bl.a Bjørn Høyer Jonassen og Reidun Granås med som ledere.

Jeg, Harald Lunden var da 15 år, og var med som Junior.

Dette har blitt en god tradisjon, annet hvert år har det blitt arrangert Danmarkstur helt frem t.o.m 2016. Fra 2016 til 2022 har det vært et opphold.

Men takket være en stor gjeng med ivrige ledere og mange på Junior kan vi i år få

gjennomført ny tur.

Vi blir i overkant av 100 personer som reiser. Det blir en kjempeflott gjeng med juniorer og ledere med familier.

Vi er så heldige at Geir Ove Bakken m/familie også blir med.

Vi reiser 6. – 11. august 2022.

I løpet av uka skal vi på shopping i Ebeltoft, besøke Djurs Sommerland og Tivoli i Århus.

Aldergruppen på juniorene er de som går i 5., 6. og 7. klasse.

Juniorer og ledere gleder oss masse til tur! Vær med å be for turen!

Harald Lunden

Menighets- protokoll

Døde

Rolf Jakobsen

F: 1932-01-19 D: 2022-01-11

Grete Susanne Honoré Eikeland

F: 1937-02-11 D: 2021-12-13

Hilde Bjørkås Udø

F: 1971-04-03 D: 2021-12-23

Eigil Alheim

F: 1933-03-21 D: 2022-02-06

Asbjørn Voreland

F: 1938-12-17 D: 2022-02-16

Frivillig arbeid i friMAT

FriMAT er i disse dager i omorganisering. Hermod Førde, som har vært med helt fra starten, har gått av som leder. Også hans far, Arne Førde, som har gjort en uvurderlig innsats for arbeidet, har pensjonert seg fra friMAT. Vi ønsker her å uttrykke stor takknemlighet for innsatsen – det står til toppkarakter til begge!

Vi vil også takke alle dere som fortsetter i tjenesten, og nå får nye frivillige medarbeidere.

Harald Lunden og Marlyn Litleskare er gått inn som nye ledere av arbeidet, og flere frivillige har kommet inn.

Det er fortsatt noen oppgaver som står uten mannskap, så vi leter fortsatt etter frivillige!

Mange av oppgavene er ikke så store i omfang, men veldig viktige for at helheten skal fungere. Det kan for eksempel dreie seg om å kjøre og hente bakerverer på et fast tidspunkt annenhver uke og legge i plastposer og putte i friMATs fryseboks.

Om du har en time eller to annenhver uke du kan bruke i denne godhetens tjeneste, ta gjerne direkte kontakt med Harald Lunden, 906 70 669

Har du lyst å bidra med noe i menigheten, men vet ikke helt hva, meld deg til tjeneste til kontoret, på post@venneslafrikirke.no eller 936 57 800 (Tor Michal Kinn)

Awana søndags

Endelig! Etter en lang periode med pandemi og begrensninger kunne vi endelig komme i gang igjen med søndagsskole.

Vi har den siste tida jobba med et nytt opplegg for søndagsskolen vår.

Det heter Awana og er en ressurs med undervisningsopplegg og bøker.

Awana er et solid opplegg med grundig undervisning, godt forankra i Bibelen.

Det legges opp til smågrupper med barna på hver samling og det er lek og aktiviteter som endel av samlinga.

Awana hos oss har tre aldersnndelte grupper. Cubbies fra ca 3-5 år, Sparks fra 1.-4. klasse og T&T (Tro og trening) fra 5.-7. klasse.

Etter god planlegging over en tid med en kjempeflott ledergjeng var vi endelig i gang søndag 6. mars.

Alle lederne stilte i sine fargerike t-skjorter og var synlige ute i gangen til velkomst og registrering. Hele 67 barn ble registrert til Awana søndagsskole denne søndagen.

I tillegg var det noen mindre barn som også var tilstede.

Vi var med på starten av gudstjenesten. Her ble alle 21 lederne tatt frem på scenen sammen med de barna som også ville frem. Så var det selvsagt snorklipping. Og ingen ringere enn tidligere ordfører og dagens taler på gudstjenesten, John Edvard Olsen, erklærte Awana søndagsskole for åpnet ved å klippe snora.

Det var godt fornøyde både barn, voksne og ledere etter første samling. Dette hadde vi gleda oss til, at hele menigheten kunne samles igjen til storsamling søndag formiddag!

Og vi gleder oss til fortsettelsen!

sskole er igang!

På gudstjenesten 6. mars informerte Yngvar Bakken om situasjonen i Ukraina. Her er noe av det han fortalte.

Ingen kan være uberørt av det vi ser på TV. Det er forferdelig å se hvordan sivile, gamle, unge og små barn lider.

Frikirken er med og driver et hjelpearbeid i Smotrich. Dette er en liten by som ligger ca 35 mil sørøst for Lviv og ca 40 mil sørvest for Kiev, mot Moldova (se kartet). Yngvar snakker ofte på telefon med Vladimir, som har vært flere ganger på besøk i vår menighet. Han hilser til alle i Frikirken. Han forteller at det er relativt rolig i området ennå, ikke så mange krigshandlinger, men flyalarmen går hele tiden. De har hørt bomber, men ikke helt nær.

I Smotrich har de noen hus hvor de driver et rehabiliteringssenter for rusmisbrukere, de driver forebyggende arbeid for ungdom, og nå blir husene også brukt til innkvartering av flyktninger. Det er rundt 35 flyktninger der nå, da er det fullt. Kommer det flere, tas også kirken i bruk. Hva trenger disse? Det er fortsatt mat å få kjøpt i butikkene. Flyktningene trenger penger, men aller helst forbønn. "Be for oss, vi er så redde," sier Vladimir.

Hver dag samles folk i kirken for å be. Mennesker kommer i uniform, noen skal kanskje ut og slåss i krigen. De har bønneøster i tre timer hver dag. Hvis kirken er full, samler de seg i bønn utenfor kirken også.

Salme 31, vers 1 – 5 leses hver dag.

Vi er heldige som bor i Norge, landet som Gud har velsignet gjennom så mange år. Dette må vi takke for! Og så må vi be for dem som har det så vanskelig. Vi må bevare hodet kaldt, og ha et varmt hjerte, også for russerne. Det er ikke russerne som vil dette. Russiske soldater kjører tanks og andre militære kjøretøy over grensa. Etter å ha kjørt et lite stykke, taper de ut drivstoff, slik at bilene ikke kan kjøre lengre. De forteller sine overordnede at de er tomme for drivstoff. De vil jo ikke være med på dette.

Om ca to uker sendes en trailer med tøy, toalettsaker og andre nødvendighetsartikler til Ukraina. All kollekt som ble gitt på gudstjenesten 06.03.2022 (over 43 000kr) går direkte til Ukraina, og ikke bare til Frikirkens arbeid, men der det er størst behov.

Salme 31, vers 1 – 5

Frykt ikke, jeg er ditt skjold

Bilde: Aslaug Steen

Til korlederen.

En salme av David.

Herre, jeg søker tilflukt hos deg,
la meg aldri bli til skamme!
Fri meg ut i din rettferdighet!
Vend øret til meg,
skynd deg og redd meg!
Vær meg et vern, en klippe,
en borg til frelse.
Du er mitt berg og min borg,
for ditt navns skyld
fører og leder du meg.
Fri meg fra garnet
de har spent ut for meg!
For du er min tilflukt.

Ansatte og ledere

i Vennesla Frikirke

Kontaktpersoner ansvarsområder:
Bygg: Bjørn Lindjord, tlf. 909 33 750
Økonomi: Torstein Jortveit, tlf. 913 10 787 torstein@hunsfosbygg.no
Omsorg/ praktisk tilrettelegging:
Elin Førde, tlf. 916 18 301
elinforde@hotmail.com

MENIGHETENS KASSERER
Lundens Regnskapservice AS

Veldig flott om kontoret/andre bruker de ulike kontaktpersonene. Dette for å lette arbeidet for leder og man slipper å gå via unødvendige ledd.

KONTORTID
Kontoret er vanligvis åpent tirsdager og torsdager kl 10-12, og de ansatte vil som regel være enkle å få kontakt med på telefon i denne perioden. Om du ønsker å treffe en spesiell i staben, anbefaler vi å sende en melding eller ringe i forkant for å høre at vedkommende er tilstede, og når det passer.

REDAKSJONSKOMITÉ
MENIGHETSNYTT
Leder: Inger Helene Engedal
tlf. 415 14 429
ingerheleneengedal36@gmail.com

Kjetil Løyning, tlf 934 82 215,
kjetil.loyning@gmail.com
Signelill Granås, tlf 99105830
sigranas@online.no

Grafisk: eplehagen.no
Forsidebilde: Inger Helene Engedal

I dette nummeret av Menighetsnytt har du lest om ulike virkegrener og arbeidsfelt vi har i menigheten. Det er mange flotte og engasjerte mennesker med, men vi har behov for flere. Kanskje du finner en plass hvor nettopp DU kan være med?

Det er behov for flere diakoner og diakonmedhjelpere

FRIMAT trenger en person i styret

Flere ledere i grupper for ungdommene

Søndagsskolen ønsker flere ledere velkommen til teamet!

Vil du støtte vårt arbeid med en ekstra gave?
Vipps til 4700 eller sett inn på kontonummer 3100.08.11400.

venneslafrikirke.no/bidra/

ANSATTE

Tor Michal Kinn, pastor/daglig leder
tlf 936 57 800
Geir Ove Bakken, pastor
tlf 975 81 005
Thomas Fagervik, musikkarbeider
tlf 977 58 100
Elisa Heiseldal, omsorgsarbeider
tlf 991 63 008
Ingar L. Alheim, vaktmester
tlf 901 93 323
Patryscja Jocz, renholder
tlf 405 81 460

ELDSTERÅD

Kristin R. Lie (leder)
tlf 911 61 563
Harald Lunden (nestformann)
Tor Michal Kinn (pastor/daglig leder)
Geir Ove Bakken (pastor)
Rolf Bjarne Eriksen
Kjetil Løyning

DIAKONRÅDETS MEDLEMMER

Leder: John Terje Ruenes
Elin Førde
Monica Jortveit
Torstein Jortveit
Yngvar Udø
Alfred Voreland